

20 august 2019

Știri Legislative

Dreptul Uniunii Europene

Sumar:

1. Instrumente unionale adoptate și jurisprudența CJUE - selecție iulie 2019

Legislație

Regulamentul (UE) 2019/942 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iunie 2019 de instituire a Agenției Uniunii Europene pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei

Data publicare JO UE: 14.06.2019 • Data intrare în vigoare: 04.07.2019 • Se aplică de la: 04.07.2019

Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare în Domeniul Energiei (ACER) a fost instituită prin Regulamentul (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009, care a fost ulterior modificat prin Regulamentul (UE) nr. 347/2013.

Scopul modificărilor aduse prin Regulament este de a spori eforturile pentru coordonarea politicilor energetice naționale cu cele ale țărilor învecinate și valorificarea oportunităților de comercializare a energiei electrice la nivel transfrontalier.

ACER ar trebui să aibă un rol în elaborarea unei evaluări coordonate a adecvării resurselor la nivel european, în strânsă cooperare cu Rețeaua europeană a operatorilor de transport și de sistem de energie electrică (ENTSO), pentru a evita problemele legate de evaluările naționale fragmentate care urmează diferite metode necoordonate și nu iau în calcul într-o măsură suficientă situația din țările vecine.

ACER prevede un cadru integrat care permite participarea și cooperarea autorităților de reglementare care facilitează aplicarea uniformă a legislației privind piața internă

de energie electrică și cea a gazelor naturale în întreaga Uniune. În situațiile care privesc mai mult de un stat membru, ACER deține competența de a adopta decizii individuale cu referire la aspecte tehnice și de reglementare care necesită o coordonare la nivel regional, în special cele legate de implementarea codurilor de rețea și a orientărilor, de cooperarea în cadrul centrelor de coordonare regionale, de deciziile de reglementare necesare pentru monitorizarea eficientă a integrității și a transparenței pieței angro de energie, de deciziile privind infrastructura pentru energia electrică și gazele naturale care conectează sau ar putea conecta cel puțin două state membre și, în ultimă instanță, scutirile sau derogările de la normele pieței interne pentru noile capacități de interconexiune pentru energie electrică și pentru noile infrastructuri pentru gaze situate în cel puțin două state membre.

În cadrul ACER este reglementată o cameră de recurs în fața căreia se exercită căile de atac pe care orice persoană fizică sau juridică le poate promova împotriva unei decizii ACER adresată persoanei respective sau împotriva unei decizii care, deși adresată unei alte persoane, privește direct și personal respectiva persoană.

Calea de atac nu are efect suspensiv, însă camera de recurs poate suspenda aplicarea deciziei contestate dacă circumstanțele o cer. Termenul de exercitare a recursului este de două luni de la notificarea deciziei către persoana în cauză, sau, în absența acesteia, în termen de două luni de la data la care ACER a publicat decizia sa. Camera de recurs ia o decizie cu privire la calea de atac în termen de patru luni de la introducerea acțiunii.

Directiva (UE) 2019/1152 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind transparența și previzibilitatea condițiilor de muncă în Uniunea Europeană

Data publicare JO UE: 11.07.2019 • Data intrare în vigoare: 31.07.2019 • Termen limită transpunere: 01.08.2022

Directiva are ca scop îmbunătățirea condițiilor de muncă prin promovarea transparenței și previzibilității, asigurându-se în același timp adaptabilitatea pieței muncii. Sunt stabilite drepturi minime aplicabile tuturor lucrătorilor, însă statele membre pot decide să nu aplice prevederile dispuse de instrumentul unional în cazul angajaților care au o durată a timpului de muncă prestabilită și efectiv lucrată mai mică sau egală cu o medie de trei ore pe săptămână într-o perioadă de referință de patru săptămâni consecutive.

Prin directivă sunt reiterate anumite obligații ale angajatorului care sunt prevăzute, de regulă, în legislațiile naționale, cum ar fi cea de informare a angajatului cu privire la condițiile de lucru, durata maximă a perioadei de probă și norme ce reglementează încheierea, modificarea și stingerea raporturilor de muncă.

Un element de noutate este stabilirea a două condiții cumulative ce trebuie îndeplinite pentru ca angajatorul să poată solicita unui lucrător să presteze o activitate care este

în totalitate sau în cea mai mare parte imprevizibilă. Conform art. 10 alin. (1) din Directivă:

„(a) munca este prestată în cadrul unor ore și zile de referință prestabilite, astfel cum sunt menționate la articolul 4 alineatul (2) litera (m) punctul (ii);

și

(b) lucrătorul este informat de angajatorul său în privința unei sarcini de serviciu cu respectarea unei perioade rezonabile de înștiințare prealabilă, stabilită în conformitate cu dreptul intern, contractele colective de muncă sau practicile naționale (...).”

Conform art. 13 din Directivă, formarea profesională obligatorie se va asigura în mod gratuit de către angajator, va fi considerată timp de muncă și se va desfășura, atunci când este posibil, în cursul programului de lucru.

Regulamentul (UE) 2019/1157 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind consolidarea securității cărților de identitate ale cetățenilor Uniunii și a documentelor de ședere eliberate cetățenilor Uniunii și membrilor de familie ai acestora care își exercită dreptul la liberă circulație

Data publicare JO UE: 12.07.2019 • Data intrare în vigoare: 01.08.2019 • Se aplică de la: 02.08.2021

Regulamentul are ca obiect consolidarea standardelor de securitate aplicabile cărților de identitate eliberate de statele membre propriilor cetățeni, precum și documentelor de ședere eliberate de statele membre cetățenilor Uniunii și membrilor familiilor acestora, atunci când își exercită dreptul la liberă circulație.

Noile cărți de identitate vor include un suport de stocare de înaltă securitate care conține o imagine facială a titularului cărții și două amprente digitale, în modele digitale interoperabile. Datele vor fi accesibile prin sisteme fără contact direct (*contactless*).

Amprentarea digitală va fi obligatorie pentru toți cetățenii Uniunii. Excepție vor face copiii sub 12 ani care pot fi exonerati de obligația de a se supune amprentării, copiii sub 6 ani care nu pot fi în niciun caz supuși procedurii și persoanele pentru care prelevarea amprentelor digitale este fizic imposibilă.

Perioada de valabilitate a noilor cărți de identitate va fi cuprinsă între 5 și 10 ani.

Cărțile de identitate existente, care nu conțin elementele obligatorii prevăzute de către Regulament, își vor înceta valabilitatea la data expirării lor, sau cel târziu la 03 august 2031.

Fiecare stat membru va desemna cel puțin o autoritate centrală ca punct de contact pentru punerea în aplicare a Regulamentului. Elementele biometrice de identificare

vor fi colectate exclusiv de către un personal calificat și autorizat desemnat de autoritățile responsabile pentru eliberarea de cărți de identitate. Statele membre sunt obligate să asigure securitatea, integritatea, autenticitatea și confidențialitatea datelor colectate și stocate în conformitate cu prevederile Regulamentului.

Jurisprudență

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 3 iulie 2019. „UniCredit Leasing” EAD împotriva Direktor na Direksia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika“ - Sofia pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (NAP) (Cauza C-242/18)

Cerere de decizie preliminară formulată de Varhoven administrativen sad. Trimitere preliminară - Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) - Bază de impozitare - Reducere - Principiul neutralității fiscale - Contract de leasing financiar reziliat pentru neplata ratelor - Decizie rectificativă - Domeniu de aplicare - Operațiuni impozabile - Livrare de bunuri efectuată cu titlu oneros - Plata unei «indemnizații» de reziliere până la expirarea contractului - Competența Curții.

1) *Articolul 90 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că permite, în cazul rezilierii unui contract de leasing financiar, o reducere a bazei de impozitare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată calculată forfetar printr-o decizie rectificativă cu privire la ansamblul ratelor de leasing datorate pe toată durata contractului, chiar dacă această decizie rectificativă ar fi intrat în vigoare și ar constitui astfel un „act administrativ stabil” de constatare a unei datorii fiscale în temeiul dreptului național.*

2) *Articolul 90 din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, lipsa plății unei părți din ratele de leasing datorate ale unui contract de leasing financiar pentru perioada cuprinsă între încetarea plăților și rezilierea neretroactivă a contractului, pe de o parte, și lipsa plății unei despăgubiri datorate în cazul rezilierii anticipate a contractului, corespunzătoare sumei tuturor ratelor de leasing neplătite până la expirarea acestui contract, pe de altă parte, constituie un caz de neplată susceptibil să intre sub incidența derogării de la obligația de reducere a bazei de impozitare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, prevăzută la alineatul*

(2) al acestui articol, cu excepția cazului în care persoana impozabilă demonstrează existența unei probabilități rezonabile ca datoria să nu fie onorată, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 10 iulie 2019. SIA „Kuršu zeme” împotriva Valsts ieņēmumu dienests. (Cauza C-273/18)

Trimitere preliminară - Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) - Directiva 2006/112/CE - Drept de deducere a TVA-ului achitat în amonte - Articolul 168 - Lanț de livrări de bunuri - Refuzul dreptului de deducere pentru motivul existenței acestui lanț - Obligația autorității fiscale competente de a stabili existența unei practici abuzive.

Articolul 168 litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45/UE a Consiliului din 13 iulie 2010, trebuie interpretat în sensul că, pentru a se refuza dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată (TVA) achitate în amonte, circumstanța că o achiziție de bunuri a avut loc după un lanț de operațiuni succesive de vânzare între mai multe persoane și că persoana impozabilă a intrat în posesia bunurilor în discuție în antrepozitul unei persoane care făcea parte din acest lanț, alta decât persoana care figurează pe factură ca furnizor, nu este, ca atare, suficientă pentru a determina existența unei practici abuzive a persoanei impozabile sau a celorlalte persoane participante la lanțul menționat, autoritatea fiscală competentă fiind obligată să stabilească existența unui avantaj fiscal necuvenit de care ar fi beneficiat persoana impozabilă sau celelalte persoane.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 11 iulie 2019. Telecom Italia SpA împotriva Ministero dello Sviluppo Economico și Infrastrutture e telecomunicazioni per l'Italia SpA (Infratel Italia SpA). (Cauza C-697/17)

Trimitere preliminară - Atribuire a unor contracte de achiziții publice de bunuri și de lucrări - Directiva 2014/24/UE - Articolul 28 alineatul (2) - Procedură restrânsă - Operatorii economici admiși să depună o ofertă - Necesitatea de a menține o identitate juridică și materială între candidatul preselectat și cel care depune oferta - Principiul egalității de tratament al ofertanților.

Articolul 28 alineatul (2) prima teză din Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE trebuie interpretat în sensul că, având în

vedere cerința privind identitatea juridică și materială între operatorii economici preselecțai și cei care depun ofertele, nu se opune ca, în cadrul unei proceduri restrânse de atribuire a unui contract de achiziții publice, un candidat preselecat care se angajează să absoarbă un alt candidat preselecat, în temeiul unui acord de fuziune încheiat între etapa de preselecție și cea de depunere a ofertelor și executat după această etapă de depunere, să poată depune o ofertă.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 11 iulie 2019. Procedură inițiată de A. (Cauza C-716/17)

Trimitere preliminară - Libera circulație a lucrătorilor - Restricții - Deschiderea unei proceduri de eliberare de datorii - Condiție privind reședința - Admisibilitate - Articolul 45 TFUE - Efect direct.

1) Articolul 45 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei norme de competență jurisdicțională prevăzute de reglementarea unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care subordonează acordarea unei măsuri de eliberare de datorii de condiția ca debitorul să aibă domiciliul sau reședința în acest stat membru.

2) Articolul 45 TFUE trebuie interpretat în sensul că impune instanței naționale să lase neaplicată condiția privind reședința prevăzută de o normă națională de competență jurisdicțională precum cea în discuție în litigiul principal, independent de aspectul dacă procedura de eliberare de datorii, prevăzută de asemenea de această reglementare, conduce eventual la afectarea creanțelor deținute de particulari în temeiul reglementării menționate.

Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 11 iulie 2019. Agreenergy Srl și Fusignano Due Srl împotriva Ministero dello Sviluppo Economico. (Cauzele conexe C-180/18, C-286/18 și C-287/18)

Trimitere preliminară - Mediu - Directiva 2009/28/CE - Articolul 3 alineatul (3) litera (a) - Promovarea utilizării energiei din surse regenerabile - Producție de energie electrică în instalații solare fotovoltaice - Modificare a unei scheme de sprijin - Principiile securității juridice și protecției încrederii legitime.

Sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere ținând seama de toate elementele relevante, articolul 3 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie

2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE, citit în lumina principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime, trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiile principale, care permite unui stat membru să prevadă reducerea sau chiar eliminarea tarifelor de stimulare stabilite anterior pentru energia produsă în instalațiile solare fotovoltaice.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 29 iulie 2019. Comisia Europeană împotriva Republica Austria. (Cauza C-209/18)

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru - Încălcarea Directivei 2006/123/CE și a articolelor 49 și 56 TFUE - Restricții și cerințe privind stabilirea sediului, forma juridică, participarea la capital și activitățile multidisciplinare ale societăților de ingineri constructori, de agenți de brevetare și de medici veterinari.

Prin menținerea cerințelor privind stabilirea sediului pentru societățile de ingineri constructori și de agenți de brevetare, a cerințelor privind forma juridică și deținerea capitalului pentru societățile de ingineri constructori, de agenți de brevetare și de medici veterinari, precum și a restricțiilor privind activitățile multidisciplinare pentru societățile de ingineri constructori și de agenți de brevetare, Republica Austria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 14 punctul 1, al articolului 15 alineatul (1), alineatul (2) literele (b) și (c) și alineatul (3) și al articolului 25 din Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 29 iulie 2019. Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) împotriva Azienda Napoletana Mobilità SpA. Cerere de decizie preliminară formulată de Corte suprema di cassazione. (Cauza C-659/17)

Trimitere preliminară - Ajutoare de stat - Ajutoare pentru ocuparea forței de muncă - Scutire de contribuții de asigurări sociale legate de contracte de formare și de muncă - Decizia 2000/128/CE - Schemă de ajutor de adoptare a unor măsuri în favoarea încadrării în muncă pusă în aplicare de Italia - Ajutoare în parte incompatibile cu piața internă - Aplicabilitatea Deciziei 2000/128/CE în privința unei întreprinderi care furnizează în mod exclusiv servicii de transport public local care i-au fost atribuite în mod direct de o municipalitate - Articolul 107 alineatul (1) TFUE - Noțiunea de «denaturare a concurenței» - Noțiunea de «afectare a schimburilor comerciale» dintre statele membre.

Sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere, Decizia 2000/128/CE a Comisiei din 11 mai 1999 privind schema de ajutor pusă în aplicare de Italia de adoptare a unor măsuri în favoarea încadrării în muncă trebuie interpretată în sensul că se aplică unei întreprinderi precum cea în discuție în litigiul principal, care a furnizat, pe baza unei atribuiri directe de către o municipalitate și în mod exclusiv, servicii de transport public local și care a beneficiat de reduceri ale contribuțiilor de asigurări sociale în temeiul unei reglementări naționale pe care această decizie a declarat-o parțial incompatibilă cu interdicția prevăzută la articolul 107 alineatul (1) TFUE.

Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 29 iulie 2019. Finanzamt A împotriva B. Cerere de decizie preliminară formulată de Bundesfinanzhof. (Cauza C-388/18)

Trimitere preliminară - Fiscalitate - Armonizarea legislațiilor fiscale - Directiva 2006/112/CE - Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) - Articolul 288 primul paragraf punctul 1 și articolul 315 - Regimul special pentru întreprinderile mici - Regimul special pentru comercianți persoane fizice - Comerciant persoană fizică care intră sub incidența regimului marjei - Cifra de afaceri anuală care determină aplicabilitatea regimului special pentru întreprinderile mici - Marjă de profit sau sume încasate.

Articolul 288 primul paragraf punctul 1 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale sau unei practici administrative naționale în temeiul căreia cifra de afaceri ce servește drept referință în scopul aplicabilității regimului special pentru întreprinderile mici unei persoane fizice care intră sub incidența regimului special al marjei prevăzut pentru comercianții persoane fizice este calculată, conform articolului 315 din această directivă, ținând seama numai de marja de profit realizată. Această cifră de afaceri trebuie stabilită pe baza tuturor sumelor, exclusiv taxa pe valoarea adăugată, încasate sau care urmează a fi încasate de acest comerciant persoană fizică, independent de modalitățile potrivit cărora aceste sume vor fi efectiv impozitate.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 29 iulie 2019. Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe împotriva Fővárosi Törvényszék. Cerere de decizie preliminară formulată de Székesfehérvári Törvényszék. (Cauza C-620/17)

Trimitere preliminară - Achiziții publice - Proceduri privind căile de atac - Directiva 89/665/CEE - Directiva 92/13/CEE - Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă - Principiile efectivității și echivalenței - Acțiune în

revizuire a hotărârilor judecătorești care încalcă dreptul Uniunii - Răspunderea statelor membre în cazul încălcării dreptului Uniunii de către instanțele naționale - Evaluarea prejudiciului reparabil.

1) Răspunderea unui stat membru pentru prejudiciile cauzate de o hotărâre a unei instanțe naționale de ultim grad prin care se încalcă o normă de drept al Uniunii este reglementată de condițiile stabilite de Curte, în special la punctul 51 din Hotărârea din 30 septembrie 2003, Köbler (C-224/01, EU:C:2003:513), fără a exclude însă posibilitatea ca răspunderea statului să fie angajată în condiții mai puțin restrictive în temeiul dreptului național. Această răspundere nu este exclusă de faptul că hotărârea respectivă a dobândit autoritate de lucru judecat. În cadrul punerii în aplicare a acestei răspunderi, revine instanței naționale sesizate cu cererea de despăgubire să aprecieze, ținând seama de toate elementele care caracterizează situația în cauză, dacă instanța națională de ultim grad a săvârșit o încălcare suficient de gravă a dreptului Uniunii, încălcând în mod evident dreptul Uniunii aplicabil, inclusiv jurisprudența relevantă a Curții. În schimb, dreptul Uniunii se opune unei norme de drept național care, într-un astfel de caz, exclude în general din prejudiciile care pot face obiectul unei despăgubiri cheltuielile ocazionate unei părți de hotărârea prejudiciabilă a instanței naționale.

2) Dreptul Uniunii, în special Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007 și Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66, precum și principiile echivalenței și efectivității, trebuie interpretat în sensul că nu se opune reglementării unui stat membru care nu permite revizuirea unei hotărâri care are autoritate de lucru judecat a unei instanțe din statul membru respectiv care s-a pronunțat cu privire la o acțiune în anulare împotriva unui act al unei autorități contractante, fără a aborda o chestiune a cărei examinare este avută în vedere într-o hotărâre anterioară a Curții pronunțată ca răspuns la o cerere de decizie preliminară formulată în cadrul procedurii referitoare la acțiunea în anulare menționată. Cu toate acestea, în cazul în care normele de procedură interne aplicabile prevăd posibilitatea ca instanța națională să revină asupra unei hotărâri care are autoritate de lucru judecat pentru a face ca situația rezultată din această hotărâre să fie compatibilă cu o hotărâre judecătorească

definitivă națională anterioară pe care instanța care a pronunțat hotărârea respectivă, precum și părțile în cauză în care aceasta s-a pronunțat o cunoșteau deja, această posibilitate trebuie, în conformitate cu principiile echivalenței și efectivității, în aceleași condiții, să prevaleze pentru ca situația să fie făcută compatibilă cu dreptul Uniunii, astfel cum este interpretat printr-o hotărâre anterioară a Curții.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 29 iulie 2019. Massimo Gambino și Shpetim Hyka împotriva Procura della Repubblica presso il Tribunale di Bari și alții. (Cauza C-38/18)

Trimitere preliminară - Cooperare judiciară în materie penală - Directiva 2012/29/UE - Norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității - Articolele 16 și 18 - Audiere a victimei de către o instanță penală de prim grad - Modificare a compunerii completului de judecată - Repetare a audierii victimei la cererea uneia dintre părțile din procedură - Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene - Articolele 47 și 48 - Dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare - Principiul nemijlocirii - Domeniu de aplicare - Dreptul victimei la protecție în cursul procedurii penale.

Articolele 16 și 18 din Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia, atunci când victima unei infracțiuni a fost audiată pentru prima dată de completul de judecată al unei instanțe penale de prim grad iar compunerea acestui complet este modificată ulterior, victima menționată trebuie, în principiu, să fie audiată din nou de completul nou format, atunci când una dintre părțile la procedură refuză ca respectivul complet să se întemeieze pe procesul-verbal al primei audieri a victimei menționate.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 29 iulie 2019. Fashion ID GmbH & Co.KG împotriva Verbraucherzentrale NRW eV. (Cauza C-40/17)

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare - Protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal - Directiva 95/46 / CE - Articolul 2 litera (d) - Noțiunea de „controlor” - Operatorul unui site web care a încorporat pe site-ul respectiv un plugin social care permite ca datele personale ale unui vizitator pe site-ul respectiv să fie transferate către furnizorul acelui plugin - Articolul 7 (f) - Legalitatea procesării datelor - Luând în considerare interesul operatorului site-ului sau al celui al furnizorului a pluginului social - Articolele 2 h) și 7 litera (a) - Consimțământul persoanei vizate - Articolul 10 - Informarea persoanei vizate - Legislație națională care permite asociațiilor de protecție a consumatorilor să inițieze sau să apere procedurile legale

1) Articolele 22-24 din Directiva 95/46 / CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date trebuie interpretate în sensul în care nu se opun legislației naționale care permite asociațiilor de protecție a consumatorilor să inițieze sau să apere procedurile legale împotriva unei persoane care se presupune că sunt responsabile pentru încălcarea protecției datelor cu caracter personal.

2) Operatorul unui site web, cum ar fi Fashion ID GmbH & Co. KG, care încorporează pe site-ul respectiv un plugin social care determină browserul unui vizitator pe site-ul respectiv să solicite conținut de la furnizorul aceluși plugin și, în acest scop, transmiterea către furnizor a datelor cu caracter personal ale vizitatorului poate fi considerată un controlor, în sensul articolului 2 litera (d) din Directiva 95/46. Această răspundere este, totuși, limitată la operațiunea sau setul de operațiuni care implică procesarea datelor cu caracter personal pentru care determină efectiv scopurile și mijloacele, adică colectarea și dezvăluirea prin transmiterea datelor în cauză.

3) Într-o situație precum cea în discuție în acțiunea principală, în care operatorul unui site web include pe site-ul respectiv un plugin social care determină browserul unui vizitator pe site-ul respectiv să solicite conținut de la furnizorul aceluși plugin și, în acest scop, pentru a transmite aceluși furnizor date personale ale vizitatorului, este necesar ca respectivul operator și respectivul furnizor să urmărească fiecare un interes legitim, în sensul articolului 7 litera (f) din Directiva 95/46, prin aceste operațiuni de prelucrare în ordine pentru ca aceste operațiuni să fie justificate pentru fiecare dintre ele.

4) Articolul 2 litera (h) și articolul 7 litera (a) din Directiva 95/46 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în acțiunea principală, în care operatorul unui site web include pe un site social plugin care determină browserul unui vizitator pe site-ul respectiv să solicite conținut de la furnizorul aceluși plugin și, în acest scop, să transmită aceluși furnizor date cu caracter personal ale vizitatorului, consimțământul menționat în aceste dispoziții trebuie să fie obținut numai de către acel operator în ceea ce privește operațiunea sau setul de operațiuni care implică prelucrarea datelor cu caracter personal pentru care acel operator stabilește scopurile și mijloacele. În plus, articolul 10 din directiva respectivă trebuie interpretat în sensul că, într-o astfel de situație, obligația de informare prevăzută în această dispoziție revine, de asemenea, operatorului respectiv, însă informațiile pe care acesta din urmă trebuie să le furnizeze persoanei vizate trebuie să se refere la acestea. numai operațiunii sau setului de operațiuni care implică procesarea datelor cu caracter

personal pentru care respectivul operator determină efectiv scopurile și mijloacele.

**TUCA ZBARCEA
ASOCIATII**

Șos. Nicolae Titulescu nr. 4-8
America House, Aripa de Vest, et. 8
Sector 1, 011141, București, România
T + 4 021 204 88 90
F + 4 021 204 88 99
E office@tuca.ro
www.tuca.ro

Acest material informativ are numai un caracter orientativ. Scopul său nu este de a oferi consultanță juridică cu caracter definitiv, care se va solicita conform fiecărei probleme legale în parte. Pentru detalii și clarificări privind oricare dintre subiectele tratate în Știri Legislative, vă rugăm să ne contactați la datele sus-menționate.